

»Naa — hvad sagde han til det?«

»Han vidste det allerede.«

»Saa—aa. Fra hvem?«

»Det fortalte han ikke. Men jeg har siden gættet det. Han lod nemlig et Ord falde om denne Nørrehave og spurgte mig — saadan forborgent — om jeg kendte noget til ham, og hvad det var for en Person. Den schlauer Fuchs har allerede igaar været hos ham og snakket ham noget for. Jeg siger Dem: Obersten vidste Besked med alt, hvad der var passeret hos Max. Og — at tænke sig det! — han var aldeles imponeret af Dem. Gud straffe mig, han ligefrem gottede sig, fordi at De havde vovet at give Max den Salut i Synet. Han saae jo gerne alle vores unge Rabalderjøder hængt, — og Gud velsigne ham for det! Hans Øjne formelig skinnede. Den Karl tager jeg min Hat af for, sagde han . . . Og jeg forstod jo nok, at han havde en Hensigt med at sige det. Det var Meningen, at jeg skulde fortælle Dem det bagefter. Han vil gøre sig lækker for Dem, forstaar De? Han haaber endnu paa en Forligelse. Det er Manden efter mit Hjerte, sagde han. Det er vores egen friske danske Ungdom, der nu kræver Plads og vil slaaes med al den fremmede Yngel, som har faaet Lov at skyde tilvejrs her i Landet. Det var nøjagtig Menneskets Ord . . . Komik, hva'? Storartet!«

Per stod i egne Tanker og svarede intet.